Ч. 130 Второк 13 (25) Червня 1895. Рік V.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
за пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Найвисше розпорядженє в справі рускої ґімназиї в Перемишли.

Віденьска урядова ґазета оголосила під датою дня 22 червня слїдуюче найвисше розпорядженє цїсарске:

Єго ц. і к. Апостольске Величество Найвисшим рішенєм з дня 12 мая с. р. призволив вселаскавійше, щоби в **Перемишли** зі **шкільним роком 1895/96 основано самостійну ґімназию державну з руским язиком викладовим** через відлученє істнуючих при тамошній ґімназиї державній кляс паралельних з руским язиком викладовим.

Делеґациї.

Комисия буджетова австрийскої Делеґациї закінчила свої роботи принятєм без зміни кредиту окупацийного і фінансового закона.

В суботу перед полуднем відбуло ся друге пленарне засїданє австрийскої Делеґациї. Референт Думба розпочав загальну дискусию над буджетом міністерства справ заграничних, вказуючи, що заявленя міністра ґр. Голуховского, зложені в комисиї буджетовій, творять більше подрібні поясненя до запевнень мирного положеня, котрі обіймала престольна бесїда, а котрі так дуже вдоволили Делеґацию.

Ті мирні заявленя найшли в послїдних днях сильний відгомон і стоять в тїсній звязи з сею мовою, повною мирного духа, котрого достойний союзник нашого Цїсаря кинув в сьвіт з над берегів Північного каналу. Сотворенє такого величавого дїла, доказує, що народи і держави гадають тепер о цїлком иньших борбах, щоби заволодїти сьвітом: ведуть суперництво з собою на поли економічнім. Отже супротив того належить піднести з признанєм, що п. Міністер справ заграничних намірив дати сильний товчок нашому торговельному оборотови. Бесїдник поручив принятє буджету.

Делеґация угорска полагодила на одногодиннім засїданю в четвер прелімінар буджету спільного Міністерства заграничних справ на 1896 рік. На тім засїданю було також богато австрийских Делеґатів, між иньшими президент австрийскої Делеґациї кн. Лобковиц. По затвердженю протоколу попередного засїданя і полагодженю иньших формальних справ, приступлено до нарад над буджетом мінїстерства справ заграничних. Референт др. **Фальк** так сказав: В справозданю комисиї для справ заграничних пояснено причини, котрі спонукали комисию начеркнути сим разом тїснійше як звичайно границї своїм нарадам, а пересьвідчивши ся о користнім загальнім положеню, не вдавати ся в подрібний розбір заграничної політики. З тих самих причин і я не виголошую при справоздаваню довшої, вступної промови. П. Міністер заграничних справ вказав вправдї головні підстави своєї політики, а комисия признала, що они тревалі і добрі, однако свій остаточний суд мусить комисия полишити в завішеню до хвилї, в котрій заграннична політика, якої наміряє придержувати ся п. Міністер, буде знана подрібно. Але з другої сторони належить п. Міністрови удїлити всїх средств, яких жадає, щоби розвинути свою дїяльність. Се може тепер тим лекше статись, що предложений п. Міністром на 1896 р. буджет рівнить ся лише в деяких меншої ваги позициях від буджету ухваленого в минувшім роцї на сей рік. — Ґр. Стефан Кеґлевич заявив, що его не завело довіре до ґр. Кальнокого, під котрого управою став ся тридержавний союз постійною підвалиною мира. Нового п. Міністра витає бесїдник супротив того, що чув від него в комисиї, з горячою симпатиєю і довірєм, бо надїє ся, що він щиро заопікує ся інтересами Угорщини та розвитком торговельних відносин Монархії. — Відтак ухвалено прелімінар Міністерства справ заграничних і додаткові кредити.

Як Budapest Corr. доносять, повстала в наслїдок ухвали буджетової комисиї Делеґациї австрийскої, яка запала на еї засїданю в середу, суперечність між ухвалами обох Делеґаций. Именно ухвалила буджетова комисия австрийскої Делеґациї на внесенє шефа секциї для маринарки, титул 10 звичайного буджету маринарки в висотї 850.000 зр., висший о 50.470 понад прелімінар, між тим як комисия Делеґациї угорскої для маринарки відкинула внесене підвисшеня того буджету і ухвалила позицию в первістній висотї 799.831 зр. З причини, що доси не було випадку, аби Делеґациї ішли в своїх ухвалах дальше, як предложеня правительства, то угорскі часописи гадають, що угорска Делеґация не згодить ся на підвисшенє буджету маринарки.

З руху в руских товариствах.

На двох послїдних засїданях головного товариства „Просьвіта“ полагоджено отсї важнїйші справи:

1. Провірено, чи всї внесеня, приняті загальними зборами в роцї 1894, виконано, а чи

---

10)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє **БЄРНШЕРНА БЄРНЗОНА**.

(З норвеского).

(Дальше).

— Ти лукавий чоловіче! — крикнув Торберн, білий як стїна і подав поводи паробкови, що підбіг до него і став коло коня.

Але старий чоловік, той самий, що встав зі стільця коло дверий, як Асляк скінчив своє оповіданє, наблизив ся до Торберна, вхопив его за рамя і сказав:

— Земунд Ґранлїден надто порядний чоловік, щоби его син бив ся з таким розбишакою.

Торберн успокоїв ся, але Кнуд крикнув:

— Я розбишака! То він такий самий як і я, а мій отець не гірший від его вітця... Ходи сюди!... То зле, що люди не знають, хто з нас сильнїйший.— Сказавши те вдоймив хустку з шиї.

— Зараз побачимо, хто сильнїйший — відповів Торберн.

— Они оба, як коти — сказав чоловік, що в хатї лежав на ліжку; — насамперед мусять собі додати відваги.

Торберн чув се, але нїчого не відповів. Деякі з товпи сьміяли ся, але другі замітили, що то сором, аби на весїлю було тілько бійок та щоби нападано на чужого чоловіка, що хоче спокійно їхати до дому. Торберн оглянув ся за конем, бо хотів від'їхати. Але паробок, що взяв від него поводи, відвів коня на бік, а сам став собі між другими, що приглядали ся.

— За чим оглядаєш ся? — спитав Кнуд.— Сінневе цїлком де инде.

— Що тобі до неї!

— Нїчого, такі сьвятенькі дївчата нїчого мене не обходять, — відповід Кнуд. — Але то може она зробила з тебе такого боягуза.

Сего було Торбернови за богато. Оглянув ся, немов би хотів вибрати місце. Але знов вдало ся в те кількох старших людий і доказували, що Кнуд вже досить нещастя наробив на тім весїлю.

— Менї не зробить нїчого — сказав Торберн і тодї всї замовкли.

— Нехай поборють ся — відозвало ся кількох гостий — будуть лїпшими приятелями; они вже давно косо дивлять ся на себе.

— Та оно так, — додав котрийсь — кождий з них хоче бути першийм в селї, тепер побачимо котрий з них сильнїйший!

— Хто з вас бачив тут якогось Торберна Ґранлїден? — глумливо питав Кнуд — Менї здавало ся, що він був перед хвилею тут на подвірю.

— Він таки тут і є — відповів Торберн і рівночасно так ударив Кнуда позауха, що той аж заточив ся між стоячих довкола людий.

Настала глубока тишина. Кнуд зірвав ся і не говорячи нї слова кинув ся наперед. Торберн підступив до него. Розпочала ся довга борба на кулаки, бо кождий з них хотів дістати противника в свої руки: але оба були рівно зручні і оден другого держав в віддаленю. Удари Торберна були частїйші і, як деякі казали, тяжші.

— Аж тепер трафив Кнуд на свого, — обізвав ся паробок, що держав коня; — уступіть ся.

Жінки і дївчата поутїкали, лиш одна стояла в горі на сходах, щоби лїпше бачити, то була молода. Торберн кинув на неї оком і здержав ся на хвилю, але коли побачив в Кнудовій руцї ніж, пригадав собі на еї слова, що Кнуд лукавий чоловік. Добре вимірeним ударом засягнув его так сильно по кости над рукою, що Кнудова рука безсильно опустила ся і з кулака випав ніж на землю.

— Ов, як ти беш! — крикнув Кнуд.

— Правда? — відповів Торберн і кинув ся до него.

Кнуд вже не міг одною рукою боронити ся і Торберн вхопивши его в пояс, підніс до гори, але его тяжко було кинути. Однако Торберн кинув его кілька разів до землї, і то так сильно, що кождий иньший був би піддав ся. Тілько у Кнуда були сильні кости. Торберн ніс его дальше, люди уступали ся, а він ішов за ними, несучи свого противника наперед себе. Так обійшли цїле подвіре довкола аж до сходів.

які чекають доси полагодженя. Порішено справоздання з діяльности головного виділу печатати на кілька тижднів перед загальними зборами і розсилати членам, щоби члени мали доволі часу в нім розглянутись і могли дискусию над ним на загальних зборах вести. На найблизших загальних зборах „Просьвіти“ устроїть ся заходами виділу льотерия з дуже дешевими льосами по 2—3 кр., за котрі можна буде виграти якусь скількість найліпших ґатунків насіня. Рішено також по можности випечатати як найскорше популярну ґеоґрафію Руси-України до карти, що вийде небавом уже готова з артистично-літоґрафічного заведеня п. А. Андрейчина.

2. Рішено одноразову запомогу стипендийну в сумі 100 зр. з фонду Тараса Шевченка уділити са 1895 рік п. Миколі Івасюкови, артистови-маляреви в Монахові. Подань о сю запомогу стипендийну вплинуло було чотири.

3. Рішено віднестись до філії „Просьвіти“ в Перемишли в справі близшого поясненя про події в читальни „Просьвіти“ в Поздячи коло Перемишля.

4. Принято до відомости устне справоздане п. Врецьони з торжества отвореня читальні „Просьвіти“ в Баківцях.

5. Полагоджено справи читалень: в Вербові, в Фільварках ad Монастириска, в Боссирах, Головецку долішнім, Воли жовтанецкій, Дашаві, Бурштині і Княждворі та справу товариства руских женщин в Чернівцях.

6. Принято справоздане адмінїстрациї дому „Просьвіти“ і порішено упросити п. Голейка, архитекта-Русина у Львові, щоби приняв функцію ремунерованого будівничого для дому „Просьвіти“.

7. Принято з подякою від учителя п. Кокорчука 150 примірників его стихами уложеної молитви „Отче наш“ на власність товариства; дохід з розпродажи призначено на добродійні цїли.

9. Полагоджено ще кілька справ канцелярийних та касових і принято до товариства 19 нових членів.

Відкритє читальні „Просьвіти“ в Баківцях відбуло ся другого дня сегорічних Зелених сьвят 3-ого н. ст. червня. На сї перші загальні збори членів читальні „Просьвіти“ в Баківцях явило ся над сподіване много місцевих громадян і людий з сусїдних громад; явив ся також прихильний до сїльского народу дідич п. Стефан Тавшиньскій з женою і свояками.

По заповненю народом гарно пристроеного подвіря і саду, місцевий хор відсьпівав молитву „Царю Небесний“ а відтак місцевий парох повитав громадно зібраних парохіян гарним вступним словом. „Як сонце — мовив він — розсилае свої тихі і ясні лучі в найтемнїйші місця, так краеве народно-руске товариство „Просьвіта“ у Львові несе похідню просьвіти в найтемнїйші закутини рідної країни нашої і дбае, щоби кождий Русин та Русинка просьвітили ся сьвітлом науки в рідній мові та добивали ся власним спільним трудом що-раз лїпшої долї“. Вказуючи на загальну діяльність головного виділу „Просьвіти“ представив зібраним відпоручника его. Дякуючи відтак всїм громадянам і місцевій інтелїґенциї за згоду в добре зачатім дїлї, взивае всїх присутних, щоби вписали ся в члени читальні „Просьвіти“ і вніс многоліте в честь Є. В. Цїсаря. Весь зібраний нарід відсьпівав „многая літа“. — Відпоручник головного виділу „Просьвіти“ п. Врецьона відчитав письменний привіт того-ж виділу для читальні, а відтак в довшій промові пояснив: що е товариство „Просьвіта“, яке було оно в своїх початках, яке оно тепер і яка его діяльність. Він пояснив значіне читальнї побіч церкви та школи в громадї, вказуючи, що при читальни можуть читальники оснувати собі з часом вельми хосенні институциї — крамницю та щадницю і тою дорогою приходити до що-раз більшого майна а відтак і до загального добра. Вкінци ще пояснив деякі уступи з статута „Просьвіти“ і запросив основателів і членів читальні до вибору читальняного виділу.

До виділу увійшли: парох о. Лев Левицкий, відтак чч. господарі Олекса Липовий начальник громади, Федько Липовий господар, Іван Билиньский господар, Антоній Холявка дяк, — а на заступників господарі Іван Микитишин і Іван Бегота. До читальні вписало ся висше 70 членів. Більші датки на потреби читальні зложили між другими: п. Ст. Тавшиньский 5 зр., о. Лев Левицкий 1 зр., п. Гр. Врецьона 1 зр., пані Видиньска 1 зр., ч. Ол. Липовий 1 зр., ч. Іван Микитишин 1 зр. і т. д. Надто п. Тавшиньский взяв на себе передплату для читальні часописи „Читальня“.

Перегляд полїтичний.

Комісия буджетова полагодила в пятницю справу платнї урядників. За згодою правительства розширила комісия первістний проект о стілько, що признала додатки сустентацийні також урядникам VIII-ої ранґи і всїм учителям середних шкіл. Первістно учителї середних шкіл мали бути виключені від побору тих додатків.

З Софії телеґрафують о повстаню в Македонії. В трех місцевостях населене хопило за оружие против Туреччини і звело борбу з турецким войском. Околиця, в котрій вибухло повстанє, обіймае округ Еґрі-Паланку і Кочан, а також часть округа Штіп, замешкалий переважно Сербами. Село Істібаня в долинї Драґальниці, спалено. Повстанці утратили 8 людий, Турки 23 Начальником повстаня мае бути якийсь Миколай Геройки. Македоньский комітет в Софії заявляе, що не мае ніякої вісти о повстаню, та що відраджував від повстаня, бо надіяе ся, що Европа сама спонукае Туреччину до введеня реформи в Македонії.

Новинки.

Львів дня 24 червня 1895.

— Найдост. Архикнязь Райнер, відбувши перегляд львівскої залоги оборони кравої, від'їхав до Відня в суботу о 3-ій годині пополудни.

— Відзначеня. Єго Вел. Цїсар постановою з дня 5 червня с. р. надав старшому радникови при кравій Дирекциї скарбу у Львові, Ів. Каспшишакови, ордер зелїзної корони III-ої кляси.

— Ректором школи політехнічної у Львові вибрано на шкільний рік 1895/6 професора Бронислава Павлевского, а деканом виділи будівництва проф. Бізанца.

— Звичайні загальні збори товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя“ в Дрогобичи відбудуть ся дня 1. липня 1895 в понеділок о годині $5^1/_2$ вечером в комнатах руского касина в Дрогобичи. Порядок дневний: 1. о год. 7 рано сьв. лїтурґія заупокійна в церкві сьв. Трійці; 2. о годині $5^1/_2$ вечером отворене зборів; 3. відчитане протоколу; 4. справоздане виділу і комісиї контрольної; 5. вибір виділу; 6. внесеня, інтерпеляциї. — Від виділу товариства „Бурса сьв. Йоана Хрестителя“ в Дрогобичи дня 21. червня 1895. — *П. Кмить*, предсїдатель. *Др. Г. Величко*, секретар.

Тут підвіс его Торберн ще раз до гори і гепнув ним з такою силою до землї, що сам подав ся, а Кнуд так тяжко упав на камінні плити, що аж задуднїло. Він лежав без памяти, тяжко застогнав і замкнув очи. Торберн підніс ся і оглянув ся, его погляд впав як раз на молоду, що все ще стояла на сходах і приглядала ся.

— Положіть ему що під голову — сказала і відвернувшись пішла до хати.

Дві старі жінки переходили попри них.

— Господи Боже! — сказала одна з них — адіть, знов один лежить! Хто-ж то такий?

— То він — Кнуд Нордгавґ — відповів один з гостий.

— Ну, то може більше не будемо мати таких бійок — сказала друга жінка. — Повинні би уживати своїх сил до чогось лїпшого.

— Добре кажеш, Рандї, — обізвала ся перша. — Коби то їм Господь дав, аби они научили са гадати о чімсь висшім.

Ті слова зробили на Торберні дивне враженє. Він не сказав ні слова, стояв мовчки і приглядав ся людем, що заходили ся коло Кнуда. То один то другий заговорив до него, але він не обзивав ся, відвернув ся і попав в глубоку задуму. Прийшла ему на гадку Сінневе і ним заволоділо чувство встиду. Він роздумував над тим, як мае оповісти цїлу пригоду і чув, що навичку до бійки не так легко покинути, як він гадав. Нагле почув за собою крик: „Стережи ся, Торберн!“ Але заки ще вспів відвернути ся, вхопив его хтось ззаду за плече і повалив на землю — він почув дїймаючий біль, хоч не знав в котрій властиво части тїла. Почув голоси довкола себе, чув, що его везуть, часом здавалось ему, що він сам поганіе, але не знав нічого на певно.

То тревало довший час. Єму стало зимно, зараз по тім горячо, відтак знов чув себе таким легким, що видалось ему, немов уносить ся в воздусї — і нараз всьо ему вияснилось: Єго несло з одного вершка дерева на другий, так що він найшов ся під горою, відтак піднимав ся все висше і висше аж на полонину, ба й ще висше — аж на сам вершок гори. Там припала до него Сінневе з плачем і сказала, що він повинен був говорити і просити о еї руку, він же сам бачив, як Кнуд Нордгавґ все ему входив в дорогу і тепер мусить она вийти за Кнуда.

Відтак погладила его легонько рукою по однім боці груди, так що ему аж тепло від того зробило ся, а сльози так їй з очий плили, що в тім місци, де они капали, цїла сорочка на нім перемокла.

А цїлком на вершку, на великім кічастім камени сидів Асляк і підкладав огонь під усї дерева довкола, що аж тріщали і галузе облїтало. Він сам сьміяв ся цїлим лицем і говорив: „То не я зробив, то моя мати!“ А Земунд, старий отець, стояв з одного боку і підкидав високо в гору мішки зі збіжем, так що хмари втягали їх в себе і розпостирали жито, як мраку — і ему було дивно, що жито могло уносити ся попід небеса як мрака. Відтак подивив ся на долину на Земунда, що ставав все менший і менший, такий маленький, що его вкінци ледве можна було побачити на земли. Але ще й тоді підкидав мішки і то що раз висше та приговорював: „Ану, чи зможеш так я!...“

Далеко на боці в хмарах стояла церков, а білява жінка з Сольбакен сиділа в горі на вежи і махала червоно-жовтою хустиною одною рукою, а в другій держала молитвеник і говорила: „Ти не прийдеш сюди скорше, аж відучиш ся клясти і бити ся“ — аж ось коли лїпше придивив ся, то се не була церков, лише хутір Сольбакен, а сонце ясно сьвітило на сотки его шиб, так ясно, що его блеск разив ему очи і він мусїв їх замкнути....

— Осторожно, осторожно, Земунде! — почув коло себе голос і пробудив ся немов зі сну; его підоймили і понесли, а коли отворив очи і оглянув ся, побачив, що він в комнатї на Гранлїден. На коминї горів великий огонь. Мати стояла коло него і плакала, а отець як раз підложив під него руку, щоби перенести его до сусїдної комнати. Тут положив его отець легко знову.

— Ще жие, — сказав тремтячим голосом, обертаючи ся до матери.

— Боже, він дивить ся! — скрикнула мати. — Торберн, Торберн, мій дорогий сину, що они тобі зробили! — І она нахилила ся над ним і гладила его по лици, а горячі сльози капали з еї очий на него.

Земунд обирав очи рукавом, лагідно відтягнув матїр на бік і сказав:

— Я его таки зараз возьму. — І підложив осторожно одну руку під плече сина а другою взяв его попід ноги.—Держи его за голову, єслиб він не мав сили утримати еї.

— Она пішла наперед, підтримуючи Торбернови голову, а Земунд поступав за нею поволи крок за кроком і вскорі лежав Торберн на ліжку в другій комнатї.

Коли его вже уложили і старанно прикрили, спитав Земунд, чи наймит вже від'їхав.

— **Руский народний театр в Станїславові** — як звідтам пишуть — відограв ві второк (18 червня) в сали товариства ім. Монюшка мельодраму „Не ходи Грицю на вечерницї“ і представив ся в відограню сеї штуки в цїлости дуже добре. Як гра так і сьпіви, іменно хорові, зробили на численно зібрану публику найлучше враженє, чого доказом були часті грімкі оплески. З гри видко, що артистки і артисти совістно вивчують ся своїх ріль. — На се перше представленє явилось много Русинів станїславівских і то, що з радостию зазначити належить, без ріжниць партийних. Єсли так дальше пійде, то театрови в Станїславові поводитись буде добре. Видно було також досить публики польскої, за те мало було Русинів з провинциї. — Також представленє оперети „Пташника з Тиролю“ в четвер випало на загальне вдоволенє публики. На сім представленю явилось менше публики, іменно руской, як на першім, але се стало ся певне дятого, що сю оперету тамтого року мабуть аж два рази в Станїславові грано, отже она загалови знана. По за те належить сподївати ся, що на Офенбахівского „Синобородого“ публика зійдесь дуже численно, бо в Станїславові оперета ся буде відограна по раз перший.

— **До іспиту зрілости в золочівскій ґімназиї** зголосило ся 26 абітуриєнтів, а то 20 публичних, 2 приватистів і 4 екстерністів. При письменнім іспитї перепало 9, отже до устного зголосилось 17. Здало 12, поправку одержав один, а на рік репробовано чотирох.

— **Протокол подавчий ц. к. Дирекциї руху зелїзниць державних у Львові** отворений для сторін від години $8^{1}/_{2}$ рано до 2-ої пополудни в будні днї, а від години 9-тої до 11-ої в недїлї і сьвята.

— **Намірене самоубийство і убийство.** В суботу в ночи повідомлено львівску поліцийну інспекцию, що за Личаківскою роґаткою лежить двоє умираючих людий. Зарядженє зараз полициєю слїдство виказало, що се були 21-лїтний муляр Франц Ґорецкий і 17-лїтна єго суджена, служниця Франциска Ґадомска. Они були в день в кривчицкім лїсї, де Ґорецкий в самоубийчім намірі випив азотної кислоти, а відтак влив отрую насильно і Ґадомскій, котра не хотїла єї пити. Конаючих перевезено до шпиталю.

— **Нещастні пригоди.** В Винограді лїснім, (повіта товмацкого) — родичі-селяни казали свому синови, 8-лїтному хлопчакови, ученикови школи народної, пасти гуси. Хлопчина, хотячи зміряти глубінь води річки Ворони, котра в наслїдок 3-дневного дощу все прибувала, почав міряти довгим прутом коло моста, а не могучи дістати дна, нахилив ся, стратив рівновагу і пійшов під воду. Люди, котрі се виділи, прибігли на поміч, однак було вже за пізно; за тїлом треба було шукати довго, заки знайшли.

— **Другий раз засуджено на смерть.** По кількадневій розправі перед судом присяжних у Львові видано передвчера засуд в процесї Аґнїшки Косцелецкої і спільників єї братів Івана і Йосифа Смольницких, обжалуваних о то, що убили старого мужа Косцелецкої. В сїй справі відбула ся була вже в мартї с. р. розправа перед судиями присяжними і трибунал на основі вердикту присяжних засудив був всїх троє на кару смерти. Трибунал касацийний зніс засуд і зарядив другу розправу, котра властне передвчера закінчилась. Судиї присяжні затвердили питаня в напрямі злочину взглядно співвини скритоубийства що-до Аґнїшки Косцелецкої і Івана Смольницкого, натомісць заперечили питаня що-до участи Йосифа Смольницкого в злочинї. Трибунал засудив Косцелецку і Івана Смольницкого на кару смерти через повішенє, а Йосифа Смольницкого, при першій розправі также на смерть засудженого, увільнив. Упсрід має бути повішений Іван Смольницкий а відтак яко більше виновна Косцелецка. Іван Смольницкий до послїдної хвилї присягав ся, що не винен, а коли єго запитано: чи приймає засуд, сказав: „Так, хочу умерти, мучу ся безвинно і волю вже скорше скінчити!“ Натомісць Косцелецка зголосила жалобу неважности розправи.

— **Сумна і незвичайна пригода** лучила ся в часї вправ артилериї під Неттуно недалеко Риму. В наслїдок похибки при стріляню, один з вояків пильнуючих мети дістав кулю в груди і погиб на місци. Але що дивнїйше, то се, що шрапнель (вибухаюча куля), застряг в грудях і не вибухнув, отже нїхто не важив ся трупа рушити, бо виставив би себе на певну смерть, если би куля експльодувала. Но було иншої ради, як підложити під небіщика динамітний набій і запаливши єго при помочи електичного дрота висадити у воздух вояка разом з шрапнелем. Очевидно, що тїло небіщика розірвали дві динамітні експльозиї на дрібні кусники. Позбирано частиції нещастного і поховано, але сама пригода викликала обуренє між населенєм і остре слїдство зі сторони войскових властий.

— **Пригода на зелїзници.** З Пімбурґа в Чехиї доносять, що дня 22 с. м. поїзд, що вийшов з Їчина до Праги, везучи 300 подорожних на етноґрафічну виставу, наїхав коло Пімбурґа на льокомотиву. Чотири вагони вискочили з шин. Один мужчина і одна женщина потерпіли легкі ушкодженя.

— **Хотїла бути красною.** В віденьскім товаристві лїкарів представив лїкар др. Мілер жінку, котра в спосіб незвичайний отруїла ся. Щоби бути гарнїйшою, та пані уживала ріжних способів жіночих, між иншими також т. зв. „Elisabethinerinnenkugeln“, котрими натирала свої лиця, щоби мали приемнїйший вигляд. Коли нараз почула ся недужою, пішла до того лїкаря і він сконстатувавши отроєнє оловом, виратував єї по тяжких трудах. За мниму красу була би заплатила житєм....

— **В справі памятника Іванови П. Котляревскому** доносять росийскі дневники з Полтави: На однім з послїдних засїдань городскої думи в Полтаві городский голова зложив таку заяву: „Щоби почтити память полтавского горожанина, дїятеля і першого творця українсько-рускої сцени і літератури, городска дума на засїданю 31-го марта 1894 р. дала повномоць управі городскій: старатись приписаною дорогою о позволенє здвигнути в Полтаві памятник Ів. П. Котляревскому і на сю цїль оголосити складку в обсягу ґуберний полтавскої і чернигівскої. Подавши в тій справі представленє полтавскому ґубернаторови 30-го мая 1894 р. — довідав ся я тепер, що старанє городскої управи о оголошенє складки на здвигненє памятника поетови Котляревскому може увінчати ся повним успіхом, коли та складка обмежить ся лиш на ґубернію полтавску“.

— **За підпаленє** засудив львівский трибунал судиїв присяжних Настю Захарко з Куликова, о котрій ми в суботу доносили, на 3 роки тяжкої вязницї.

— **Померли:** Онуфрий Павликевич, вислужений ревідент краєвого суду, дня 19 с. м. в Бруховичах коло Львова, в 69-тім році житя; — в Кракові талановита різьбарка Антония Рожнятовска; — в Розточках, коло Болехова о. Антін Варивода, греко-кат. сьвященик в 73-тім році житя.

Телєграми.

Віденъ 24 червня. Як кажуть, новий кабінет лишить ся в урядованю не до осени, але аж до переведеня нових виборів, отже можливо, що переведе і виборчу реформу.

Вашінґтон 24 червня. Доносять, що на Кубу прибули охотники з Сполучених Держав і привезли повстанцям міліон франків та значні припаси оружия і поживи.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— Ой, ще на подвіри! — відповіла мати, показуючи крізь вікно.

Земунд отворив вікно і крикнув:

— Як вернеш за годину, дістанеш подвійну заслуженину за цїлий рік, — хочби й коневи що стало ся, не уважай на нїчого.

Знов приступив до ліжка. Торберн поглянув на него великими ясними очима. Отець подивив ся на них і єго власні очи стали заходити сьлозами.

— Я знав, що так скінчить ся — сказав тихо, відвернув ся і вийшов.

Мати сидїла на низькім стільци в ногах сина і тихо плакала. Торберн хотів щось сказати, але чув, що то було би для него за тяжко і тому мовчав. Але єго очи не відривали ся від матери, она-ж замітила, що они нїколи не мали такого блеску і нїколи не були так гарні як тепер і їй здавало ся, що се не добром вішує.

— Боже, буди єму милостивий! — прошептала. — Я знаю, що як ти нас опустиш, то з Земундом буде конець.

Торберн дивив ся на неї неповорушно. Той єго погляд проникав єї до глубини душі і она стала голосно відмавляти „Отче наш“, бо їй здавало ся що то вже послїдні єго хвилї. Коли так сидїла прийшло їй на гадку, як они всі єго любили, а тут не було нїкого дома. Она післала на полонину хлопця по Інґріду і молодшого Торбернового брата, відтак знов вернула до комнати і знов сїла на стільци коло ліжка. Він все ще дивив ся неї і єго погляд був для неї немов церковний сьпів, що повертав єї думку все до висшого. Побожно взяла сьвяте письмо і сказала: „Тепер буду голосно читати, може тобі поліпшає.“ Не маючи під рукою очиць, отворила книжку в місци, де був уступ, котрий она вже від дїтиньства знала на память; се був уступ з евангелия Івана. Не знала на певно, чи він єї чує, бо лежав неповорушно як перше і лише вдивляв ся в неї; але она дальше читала — як не для него то бодай для себе.

Інґрід скоро прийшла, щоби заступити матїр при ліжку недужого, але тепер Торберн спав. Она плакала безнастанно, почавши від полонини, притім гадала на Сінневу, котрій не сказали нїчого.

Приїхав лїкар і оглянув недужого. Мав в боцї рану від ножа, а крім того ще кілька тяжких побоїв, але лїкар не сказав нїчого і нїхто не сьмів єго питати. Земунд пішов за ним до Торбернової комнати, став коло ліжка і не спускав ока з лиця лїкаря, відтак вийшов з ним разом на двір, поміг єму сїсти на візок і поклонив ся, коли лїкар сказав, що прийде знов на другий день. Відтак обернув ся до жінки, що ішла за ними і сказав: „Як лїкар нїчого не каже, то зле“. Єго уста дрожали, ноги тремтїли під ним і він пішов просто в поле.

Нїхто не знав, де він дїв ся! Не вертав у вечер анї в ночи і аж на другий день рано прийшов назад а такий був забурений, що нїхто не сьмів до него й слова промовити. Він сам не сказав нїчого більше, лише спитав: „Ну?“

— Спав — відповіла Інґрід. — Але він такий слабий, що не може навіть руки піднести.

Отець хотів війти і подивити ся на него, але, прийшовши під двері, вернув назад.

(Дальше буде).

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

- $4^1/_2\%$ листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 5% листи гіпотечні без премиї
- $4^1/_2\%$ листи Тов. кредитового земс.
- $4^1/_2\%$ листи Банку краєвого
- $4^1/_2\%$ пожичку краєву галицку
- 4% пожичку пропінаційну галицку
- 5% „ „ буковиньску
- $4^1/_2\%$ пожичку угорскої желізної дороги державної
- $4^1/_2\%$ пожичку пропінаційну угорску

4% угорскі Облигациї индемнізаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученем коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Е. ПАТРАХ в Стрию (в Галичині)

давнійше **Л. І. Патрах**

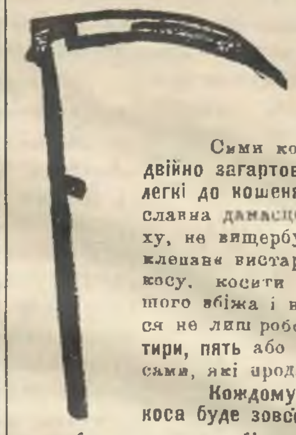

по смерти брата обійнявши торговлю полагоджую всї справи.

Коси з маркою січкарня

з англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сими косами надзвичайно **легко косити. Они подвійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими легкі до кошеня і такі гнучкі,** як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценска сталь. Они перетинають зелїзну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало вищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею **120 до 150 кроків** і найгустійшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о **чотири, пять або шість разів** в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсїм така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї переміню косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в вашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цінї.

Довг піл к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Ціна 1 кос	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00 зр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5 кос

Марморовий камінь до остреня кос.

Довгота стм.	18	21	22	25	в кінци звичайні бруски мармор
Ціна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком зљр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише **за готівку або посліплатою.**

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при замовленю 20 кіс цілу. 50

Бляти для ткачів по найдешевших цінах.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджена для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для **Галичини і Буковини**

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Льоси будови церкви на ювілей цісарский по 1 зр.

Головна виграна | **Послїдний місяць.**

вартости 30.000 зр.

Льоси поручають: 49

Август Шелленберґ і Син, Кіц і Штофф.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджена купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.